En nattlig brud på Gustaf Adolfs torg : sann skildring

Mars, Pius

59 C Br.

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Roman
(Sw)
(Br.)
o

En Nattlig Brud på Gustaf Adolfs torg

Sigurd Ording
af
Pius Mars

Pris 25 öre

1894

Kungl. biblioteket
0 0000 000103953

EN NATTLIG BRUD

PÅ

GUSTAF ADOLFS TORG

SANN SKILDRING

AF

PIUS MARS

Stockholm & Liljeholmen 1894.
Sjöviks boktryckeri (O. Peterzén).

I.

En för det äldre Stockholm ej obekant person från medlet af detta århundrade kommer att intaga en af hufvudplatserna i efterföljande lilla skildring.

Man kan vara nästan säker på, att mer än en glad episod, mer än en öm scen, mer än ett älskogsspratt återkallas i minnet hos dem, som tillhörde den tidens sköna eller galanta verld, då man nämner namnet — Galleradi.

Sägen, I gamla rouéer, minnens I

denna qvinna med de eldiga ögonen och de nattsvarta, böljande lockarne? Minnens I henne, som antingen i egen person eller såsom mellanhand beredde eder så mången tjusande herdestund? Åhja, nog gören I det alltid, ty — I kunnen ej annat, utan att vara otacksamma.

Mamsell — ty på den tiden var ej verlden öfversvämmad af en massa qvasifröknar — alltnog, mamsell Galleradi hade nog i sin ungdom tillhört kungl teaterns lätta garde, d. v. s. baletten, som på den tiden nog gaf mera skäl till detta adjektiva omdöme än nutidens, utan att dansa samre för det. Men "dygden kom och — sederna försvunno". Och ingen menniska påstod heller, att mamsell Galleradi var något dygdemönster, men hon var lika eftersökt för det.

Den obarmhertiga tiden lemnade ej heller henne oberörd, och offren å hennes kärleks altare blefve allt färre och färre, ja, man kunde lätt räkna ut den tid, då hon skulle få svårt att få någon, som hade lust att tillfredsställa kraftet af hennes — heta blod och sydländskt glödande natur. Och menniskan lefver dessutom minsann ej af sina minnen. Men hon hade nu en gång behof af att syssla med kärlek och kärleksintriger — hon blef alltså

mellanhand — hon försåg hjortparken med hindar. Och derpå slog hon sig väl ut.

Men hon var äfven van att föra ett omvexlande, bullersamt lif och, dels för att få fortlefva i denna vana och dels för att åstadkomma ett slags exposition å de "varor", hon hade att utbjuda, började hon anordna små baler i en glest bebygd trakt, dit liebhabrar obemärkt kunde komma — ute i Hornskroken.

Och läsaren kan tänka sig, att der gick lifvadt till.

Eller hur, du gamla glada lax från den tiden? Det är ej lönt du söker att se oskyldig ut; skalken i ögonen och ryckningen i munvinklarne förråda. Du var nog der — och hvarför skulle du ej vara det! Dum vore den, som ej roade sig när tillfälle bjudes. Hvem går väl på teatern och blundar, när ridån lyftes upp eller stoppar till öronen, när musiken börjar!

Må prester fritt moral predika
Och ropa högt på sedlighet,
Så blir dock uti alla tider
Ett skrän blott återhållsamhet.
Ty trots af hvarje påflig bulla
Vill helst af allt dock men'skan — äta,

när bordet är serveradt. Och hos mamsell Galleradi var bordet alltid rikligt serve-

radt — både gamla beprófvade rätter och färskare, både enklare och finare. Och der åts såväl å table d'hote som enskildt, champagnen skummade i glasen, ögon gnistrade af nöje, skämtet flödade och stötar gåfvos pro och kontra. Men alla strider utkämpades der till slut, d. v. s. tills den ena parten fått nog och fällde lansen, och de sår, som der utdelades, voro i allmänhet af ofarlig natur, så att striden snart åter kunde upptagas med ny fart.

Men mamsell Galleradis egna behag blefvo mindre begärliga och — förtjensterna färre — nya inkomstkällor måste beredas. Hon inrättade då ett, som det nu för tiden kallas, pensionat, der hufvudsakligen unga, glada qvinnor inackorderade sig, och dessa voro ifriga gäster på hennes baler.

Bland dessa unga damer anträffades någon gång en eller annan, som ej var "väl försökt och van"; men under Galleradis ömma vård blefvo de det snart. En sådan var Majken —ström, bördig från K—stad, som kommit hit för att lära sig göra blommor. Och nog fick hon lära — att göra annat äfven.

Majken var ej vacker, men väl växt, med fyllig byst, smärt midja och kullriga ron, små fötter, vackra ben och frisk, blomstrande hy, med ett ord, hon hade

ett visst vällustigt behag, som ådrog henne en ej så liten uppmärksamhet.

Men på baler måste ju finnas kavaljerer, och de voro många.

En af de trägnaste gästerna på dessa tillställningar var baron von M.... Familjen von M... är af gammalt känd för hett blod och hetsigt lynne och denne var de andra lik. Dertill var han rik, hvilhet sista isynnerhet här gjorde honom till hjelte för dagen — ett önskemål för allas eröfringslusta. Och man måste medgifva, att han temligen jemnt fördelade sina gracer.

Ombyte förnöjer, sa' f—n, dansa i glasbyxor. Han älskade att studera de olika lustbåtarnes olika byggnadssätt, om de voro lättskötta och ej vägrade i vändningen m. m. Och hur han manövrerade med rorkulten, kapsejsade (kantrade) vanligen farkosten, och då jigades segel med fyra händers kraft, och sedan lät han brassen gå, så att det till och med lärer händt, att det sköts nödskott från backen. Masten föll alltid ned,men han var ej ledsen för det, ty, sedan han hvilat en stund, vände han åter upp skutan och tacklade om igen upp masten och så seglade han på ny kula i väg. Denna raskhet tillika med att han botade läckorna med eleganta. tryckta plåsterlappar, tillverkade vid Tumba, gjor-

de honom, som sagdt är, eftersökt. Han kände naturligtvis alla de qvinliga stamkunderna.

Men en gång fick han syn på ett nytt ansigte. Det var Majkens.

Galleradi hade anordnat hennes toilett, som var mycket enkel, men smakfull och derför fördelaktigt stack utaf mot de andra damernas mera anspråksfulla, ej så litet präliga och utklutade paryrer, med sina bjerta, utmanande färger.

Hon bar en enkel, ljus klädning med tätt åtsittande lif, som förrådde hennes utsökta växt. Det var dessutom djupt urringadt, så att man delvis såg behag, som voro af särdeles lockande form, med färgen af en nyutslagen, skär törnros. Kjorteln var ganska kort, så att man tydligt kunde se ett par små, förtjusande fötter, iklädda ett par koketta små safianskor med höga klackar ofvanpå ett par hvita strumpor med kilar, så glesa, att man såg det fina smalbenets mjuka hull derigenom, och vid första danssteg såg man början af en vacker, rund vad. Hennes vackra, rika, ljusa hår var uppfästadt på hjessan i en skenbart vårdslös knut, hvari satt halft fördold en enda, mycket mörk törnros. Trots den lilla trubbiga uppnäsan och den något stora munnen, som dock hade perlhvita tänder, var hon en lockande

företeelse, som ej kunde undgå att slå an på vår eldige barons lättrörda hjerta och — kättja.

Men Majken var ännu oförderfvad, och det hade kostat Galleradi ej så ringa möda att få henne att använda denna verkligen retande, ja, utmanande paryr. Men när gaf väl den qvinliga fåfängan efter för förståndet!

II.

— Min förtjusande vän, hviskade baronen till Galleradi, hvem är den der vackra damen i ljusa klädningen, hon med den mörka rosen i håret?

— Ni, otäcka roué, hviskade hon till baka, har ni redan sett min ros från skogen? Det är en veritabel oskuld från landet, och den rosen får ni då ej plocka. Hon är anförtrodd i min vård, och ni kan väl förstå, att jag för intet pris vill svika detta förtroende.

Aj, för f-n, tänkte baronen, detta blir mig visst ett dyrt kalas, men ungen är söt, förtjusande... och hvilka små söta fötter och lockande ben... och sådan byst se'n... det må kosta hvad det vill...

— Se så, min lilla vän, nu skall ni ej för mig söka spela helgon och dygdemönster. Hvad kostar varan?

— Så ni uttrycker er! Skall ni kalla lefvande, varmt, alldeles färskt, så vackert emballeradt kött för "vara"? Besinna blott en nyss utslagen ros, hvars första doft

ännu ingen njutit. Hon kommer att bereda den, som får plocka henne, en ouppskattbar njutning. Besinna blott... första doftet! I sanning, hon är ouppskattbar, och "varan" blir dyr. Första...

— Ja, ja, allt det der vet jag... men det fins ingen ros utan törnen... jag känner redan nu det första... dock, lika godt! Priset, min nådiga, priset?

— Men det var förfärligt, hvad ni är häftig! Jag tycker det ej är så länge sedan lockiga Anna... En sådan affär, som denna, går ej så der flux... betänk svårigheterna... samvetsskruplerna...

— Ta, ta, ta! Anförtrodt gods, ånger, följderna etc. Det der kan jag förut... Ännu en gång, mamsell, priset? Ni vet, att jag ej knusslar.

— Ni vet, att mina björnar plundrade mig för några dagar se'n och togo ifrån mig mina vackra långschalar...

— Godt, och nu behöfver ni ett par, tre till... är ni nöjd med tre?

— Ni är i sanning en frestare... men besinna mitt eget samvete...

— Det var f-n hvad ni är samvetsöm i afton!

— Ja, besinna... en oskyldig flicka... oerfaren i detta lifvets faror... som har föräldrar i lifvet...

— Hm! Får gå för fyra då.

— Ni är ingen oäfven karl, baron. Så godt ni, som någon annan. Hvem kan dessutom sätta sig emot händelsernas gång och naturens anordning?

— Afgjordt alltså! Fyra... presentera mig nu för sötungen... Apropos! Ni har väl röda rummet ledigt? Det är det trefligaste ni har.

— Olyckligtvis är det beställdt af löjtnant X...

— Bah, den åsnan! Honom kan ni inqvartera annorstädes... Men jag är nyfiken... hvem är *hans* sköna?

— Hm, baron! Nu får ni ej bli ledsen... det är just... lockiga Anna!

— Ha ha ha! Prosit! Nå, lycka till! Jag skulle ej vilja byta för ännu några långschalar. Men lika godt... röda rummet vill *jag* hafva. Ni kan ju lägga honom på något annat ställe... om han ens behöfver lägga sig med henne!

— Åh fy då, hvad pratar ni för plumpheter!

— Åh, oss emellan behöfves väl ej begagnas något hofspråk.

— Nåväl, ni skall få röda rummet. Kom nu, skall jag presentera er. Men en annan sak, baron, ni får sjelf inleda och bedrifva saken.

— Ja visst tusan! Champagne här

och der uppe... mycket champagne... ostron ... hetsiga konfityrer, beordrade han.

— Ah, jag fick en aning, återtog hon samtalet, under det de trängde sig närmare föremålet derför, ni har ju flere gods der nere i Tyskland, i Mecklenburg?

— Ja visst har jag det. Hvarför frågar ni det?

— Åh, jag ville blott veta, till hvilket af dem ni i vederbörlig tid vill exportera henne? Jag vill ej förlora den lilla ur sigte.

— Jag förstår. Ni tänker på framtiden och att det fins flera baroner än jag.

— Ja nog gör det så, alltid men... ingen mer von M. — ännu.

Aftalet var gjordt presentationen skedde, röda rummet var i ordning... champagnen rann i vågor och kom kinder att glöda, blodet att brinna och tanke, förstånd och minnen att omtöcknas — — —

Dagen derpå hade verlden en oskuld mindre och en cocotte mer —.

III.

Men nu måste vi lemna baronen och hans lilla majblomma, för att sysselsätta oss med en episod ur Galleradis eget lif, hvilken har nära sammanhang med vår berättelse.

Som vi veta, hade Galleradi redan passerat sitt lifs högsommar och var ett godt stycke inkommen på hösten.

Och vi veta äfven, att det är på hösten som frukten glöder eldigast, eller, för att begagna ett gammalt ordspråk, att "gamla kattor vilja äfven gerna lapa mjölk", synnerligast om de äro vana dervid.

Menniskan lefver icke allenast af bröd, och vi hafva sagt, att hon nästan aldrig fick någon, som ville offra på hennes kärleks altare. Detta plågade henne grymt.

Bland dem, som besökte hennes societet, hade hon ofta sett en ung, blek, mager man, med ljust hår, blå ögon och stackota polisonger. Han hade alltid otur i sina kurtisförsök hos damerna.

Hon kastade sina ögon på honom. Hon tänkte:

— Den skulle då ingen taga ifrån mig... han kanske ej är så illa i sjelfva verket och... hans krafter kunde jag ju sjelf få disponera... försöket kan göra det.

Hon gaf honom en vink och... det var ej såsom att vinka åt lik. Dervid behöfdes ej många ceremonier, och följden blef hvarken bondånger, magsyra eller sjelfförakt

De mådde ej illa någondera parten. Jag har glömt nämna, att *han var låghalt, men hoppade dock på rätt galant. Han kallades Gräshoppan.*

IV.

Nu åter till vår baron och hans majblomma.

Han var en flygtig och ombytlig natur. Han började att tröttna vid sin blomma, han ville känna doftet af andra rosor igen. Hans långschalar blefvo allt mera sällsynta, och det kostar att lära sig göra — blommor. Ja, man glunkade till och med om att han verkligen ämnade inträda i det heliga äkta ståndet, d. v. s. gifta sig.

Och det kunde man då ej gerna hindra. Och något måste dock göras.

Men Galleradis fruktbara hjerna låg ej i träde.

Hon hade ett långt, enskildt samtal med Majken. Följden deraf blef, att en sömmerska eftersändes, som sydde en ny, mycket vid klädning åt henne.

Men på den tiden voro krinoliner ej importerade från Frankrike och ej heller demitermer och dylika förstoringsmetoder. Nej bevars, man tog helt enkelt en kudde

och placerade den på hennes — ack, mina älskvärda läsarinnor, jag är tvungen att rodna nu, då jag nödgas begagna ett rent svenskt ord om en så obscur kroppsdel. Herre gud, hvad det låter mycket bättre att säga ventre än — mage — se så, nu är det sagdt, och jag börjar åter bli lugn. Man måste vara delikat i sina uttryck — i synnerhet när man är från Filipstad, som jag är.

Ja, de placerade den på magen — inunder klädningen förstås. Jag kan ej säga om det var längre in, under andra kläder, som jag hört sägas att fruntimmer lära begagna. Men det vet jag ej, ty jag är från "lande".

Alltnog, så utstyrd begaf hon sig till baronen och jemrade sig fasligt. Hon ville veta om hon skulle resa till Tyskland och der gifva lifvet åt en liten mecklenburgare. Men baronen ville ej höra talas om någon mecklenburgare, utan blef följden den beräknade, att Majken återvände från honom några hundra kronor rikare än hon gick dit.

Och deraf erhöllo signora Galleradi, som egentligen gifvit klaven till företaget, och hennes Gräshoppare sin procent, som de dock tyckte vara för liten. De sade just ingenting, men tänkte i sina stilla sinnen: "hut går igen!»

Låtom oss tillse huru dervid tillgick.

Under tiden blef kudden på — se så, nu är jag der igen — magen allt större, men baronens bidrag allt mindre. Man kunde klart förutse, att de alldeles skulle upphöra — synnerligast då bedrägeriet slutligen måste upptäckas Nu voro goda råd dyra.

Men lyckan står dem djerfvom bi.

Majkens anhöriga borta på landet hade dött, och hon fick ärfva pengar, ett par tusen kronor.

På den tiden voro qvinnorna ej myndiga som nu — om de ej voro enkor eller hade varit gifta, ett skäl till myndighet hvars grund är alldeles ofattlig, ty hvad de få genom att gifta sig, kunna de nog få derförutan. De få smaka frukten på kunskapens träd på godt och ondt, men ej få de väl mera förstånd derför.

Majken kunde alltså ej få ut sina pengar, utan blott den lumpna räntan derå.

Men Galleradi lefde och hade snart planen klar.

Gräshoppan började alltså snart att bli mycket artig mot Majken, och Galleradi visade sig att börja med bra nog svartsjuk. Men efter någon tid syntes hon finna sig i sitt öde och taga Gräshoppans sidosprång lugnt. Samtidigt fick

han anställning som referent för en tidning i poliskammaren och polisdomstolen. Denna plats gaf honom litet inkomster, men beloppet af sjelfva lönen var mindre än de kontanta handtryckningar, han rätt ofta fick för att vara blind, döf och stum.

Inför Majken fördubblades dock förtjensten.

Hon började verkligen att betänka saken, ty Gräshoppan hoppade nu beständigt för henne. Hon räknade ut, att med hans inkomster plus hennes pengar och hvad hon kunde förtjena på att göra blommor, så skulle de få det ganska bra. Hon upptog derför ej just illa hans kurtis. Och för ombyte var hon ej mera rädd.

Men hon ville först rent ut fråga mamsell Galleradi, hvad hon skulle säga derom.

— Kära du, svarade Galleradi, med en knyck på nacken och en affekterad likgiltig min, hvad bryr jag mig derom. Jag har ledsnat på karlen. Han är ju defekt.

— Defekt! Hvad menar du, förklara dig?

— Kors bevars, missförstå mig ej. Han försvarar nog sin plats som äkta man. ty det är blott på benen han är defekt, det försäkrar jag dig. För resten kan du ju pröfva sjelf.

— Nej, jag tackar! Jag tror vi dröja! Det der kommer tids nog.

— Slit honom med helsan. Jag ej blott har intet deremot utan önskar dig lycka.

Och så var den saken afgjord. Det blef snart förlofning, och nu ville Majken ha ut pengar till bosättning. Men den gubben gick ej. Förmyndaren ville ej lemna ut ett enda öre innan det lyst för henne. Då först hade Gräshoppan rättighet att hoppas på något.

Ja, hvad var att göra! Ingen af dem behöfde växa till i ålder och kunskaper. Alltså uttogs lysning, och det lyste i vanlig ordning. Nu begärde "det unga paret" ut arfvet, men fingo blott ut en del; resten skulle komma på bröllopsdagen.

Ja, nu gick det ej an att huttla längre; allt eller intet; men derhän var nog ej från början meningen att drifva det.

Men innan dess skulle baronen ännu en gång hudflängas. Majken klädde sig mera allvarligt, tog på sig en sedesam min, blandad med en viss tvekan. Hon spelade rolen mycket bra, men så hade hon också haft en utmärkt lärarinna. Hon gick till baronen, hvars min vid hennes åsyn betydligt mörknade. Men han skulle snart ljusna.

Majken berättade med rörd stämma

hvilka grymma lidanden hon utstått, då hennes lille gosse, den lille baronen, föddes och att hon sväfvat mellan lif och död, samt att barnet dött och att hon skulle ansett ljuft att få följa honom, då hon märkt att baronen öfvergifvit henne.

Redan nu klarnade baronens min upp, ehuru han låtsade ett deltagande, som han visst ej kände.

Men hans min blef strålande glad, då hon med synbar tvekan och en viss fruktan berättade, att hon hade ett hederligt anbud att få gifta sig med en litteratör, herr Gräshoppa, och bad baronen om råd.

— För min del, svarade han, i det han fattade hennes hand och förde henne fram och inbjöd henne att taga plats i soffan, för min personliga del och om jag finge bestämma, så skulle jag tvärt afråda, men med afseende på din personliga lycka och framtida väl, får mitt personliga tycke vika. Alltså, om du sjelf finner dig dervid, så bör du antaga hans anbud, och då skall jag lemna dig bidrag till utstyrseln.

— Jag tackar. Jag följer då rådet och antager anbudet.

— Ja, gör det och lycka till! Jag vill dessutom säga, att jag för mitt gamla

familjenamns skull sjelf snart kommer att gifta mig. Namnet får ej dö ut.

— Jag får väl då nu taga afsked och tacka för många glada och minnesvärda stunder. Föga trodde jag att mitt öde skulle taga en sådan vändning. Tack emellertid! tillade hon med en sötsur min, som tycktes utvisa, att hon väntat något mer.

Ett småleende krökte baronens läppar

— Nånå, min lilla vän, vi behöfva väl ej skiljas som ovänner, derför att vi hädanefter ej kunna träffas så ofta.

Vid dessa ord tog han plats vid hennes sida på soffan. — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

En timme derefter lemnade Majken baronens bostad. Hennes min var glad, och hennes kinder glödde. Afskedet måtte ha varit både ömt och eldigt. Hon hade med sig ett par, tre långschalar af Tumba fabrik.

Och nu försvinner baronen ur vår berättelse. Någon tid derefter gifte han sig verkligen. Han lefde många år en rik mans sybaritiska lif och dog, efterlemnande en kolossal förmögenhet och en son, som var mycket extravagant och ådrog sig allmän uppmärksamhet genom att han

förvans skyldig till ett mindre vanligt brott. Huruvida baronen fadern, efter sitt giftermål var någon trogen äkta man eller om han sedan sammanträffade med Majken, hör ej till historien.

V.

Efter ofvan vidrörda afsked återvände Majken till sitt hem med safterna af den nu antagligen till fullo utpressade citronen. Hon nämnde ej ett ord om hvad som tillgragit sig, utan framvisade blott den kontanta behållningen af seancen.

Och nu började med allvar förberedelserna till bröllopet, som skulle bli ståtligt. För att emellertid afvakta att Majkens arf skulle utbetalas, beslöts att de unga tu tills vidare skulle bo qvar hos mamsell Galleradi och först sedan hela arfvet var bekommet, ordentligen bosätta sig med tillhjelp deraf.

Bröllopet skulle stå på värdshuset Piperska muren å Kungsholmen och vara lifvadt.

Och så skedde äfven.

Bruden var hvitklädd, oskuldens färg, och hade både krona och krans, oskuldens insignier.

Societeten var verkligen oblandad, ty, med undantag af presten, bestod den

af mamsell Galleradis balsocietet, och presten tog sig ut som en loppa i kålen. Han aflägsnade sig också snart.

Och dagen blef glad, ty mat fans i långa banor, och vin flöt i strömmar. Vackra tal nystades upp som en härfva, tal om äktenskaplig sällhet, om själarnes sympati, om trohet och gyllne bojor, om barn och blomma, om oskulden och dess symbolik, för det täcka könet, för brudtärnor och marskalkar, för förmyndaren, hvilken efter vigseln redovisat arfvet på öret till Gräshoppan, som i glädjen gjorde ett extra hopp och, förmodligen af misstag, omfamnade och kysste mamsell Galleradi. Och vid allt detta tömdes fulla glas. Ja, nog tömdes buteljer och glas, men gästerna blefvo i stället fulla. Och förmodligen var detta anledningen, att en af marskalkarne, en ung herr Boddisko, också antagligen af misstag kysste och klappade om bruden.

Men detta förargade brudgummen och mamsell Galleradi till den ytterliga grad, att de i all tysthet, efter att dock hafva betalt räkningen, lemnade sällskapet.

De saknades först en stund senare, då bruden ville fara hem för att ändtligen få njuta den äktenskapliga sällheten.

Brudgummen försvunnen —!

Värdinnan försvunnen —!

Allmän villervalla! Små mystiska fnysningar och halfqväfda skratt!

Slutligen eftersändes en vagn, deri bruden och ett par brudtärnor togo plats. Brudtärnorna aflemnades i sina hem, och bruden fortsatte till Hornskroken, der hon hoppades träffa sin hoppfulle, naturligtvis hemskt trånande soulagerare, Gräshoppan

Men, o under, framkommen, slapp hon ej ens in i sin drömda sällhets paradis. Ingen menniska syntes till, ej ens så mycket som en engel med bart huggande svärd. Hon var och förblef utestängd ur paradiset.

Hvad var nu att göra!

Hon tänkte ett ögonblick på unge Boddisko, som nog hade tagit emot henne med öppna armar och mera till.

Men det gick ju ej an.

Och pengar hade hon ej heller.

Grufliga belägenhet!

Efter många upprepade försök med thy åtföljande sparkningar och bultanden på port och fönster, fans ingen annan råd än att åter krypa upp i vagnen och tillsäga kusken att köra tillbaka igen.

Nå, han skulle i alla fall åt det hållet ooh derför — —.

Men ingen kan förtänka kusken att

han fann förhållandet lindrigast sagdt besynnerligt. En brud, som ej slipper in i sitt hem, till sin brudgum — —. Han hade väntat sig att få rikliga dricks-pengar af den otåligt väntande brudgummen! Men pytt fick han! Först blef han ond, men snart fick han andra tankar. Piskan kom i gång, och farten blef starkare.

Kommen på Gustaf Adolfs torg stannade han, steg ned af kuskbocken och begärde helt sonika pengar.

Men Majken hade inga pengar.

Kusken blef naturligtvis ond och pockade på pengar.

Hon försäkrade, att hon inga hade.

Han hotade nu att köra ut henne midt på torget.

En qvinna, klädd som brud, med krona, krans och slöja och till på köpet hvitklädd, till fots midt i natten ensam på Gustaf Adolfs torg! Man måste medgifva att situationen var kinkig.

Hon lofvade att betala dagen derpå och bad honom köra till ett hotell.

Omöjligt! Han var obeveklig. Antingen pengar eller genast stiga ur midt på torget och tillkalla polis.

Nya böner och nya nekande svar och nytt hot med polis.

Hon bad och besvor kusken och lofvade honom allt möjligt. Slutligen efter

en hel mängd försäkringar och nya löften stängde han åter vagnsdörren, steg upp på kuskbocken, fattade tömmarne och körde till den vid denna tid på dygnet alldeles öde Karduansmakaregatan, der han ånyo stannade, steg af och, besynnerligt nog, band hästarne, hvarefter han helt lugnt steg in i vagnen och stängde dörren efter sig.

Jag bör nämna, att kusken var en rätt ung man med icke ofördelaktigt utseende, och att vagnskorgen en liten stund derefter var en smula orolig af sig.

Efter en helt kort tid steg kusken åter ur vagnen, löste hästarne, besteg kuskbocken och körde till ett närbeläget hotell, der Majken steg ur.

Kusken fordrade nu, otänkbart hvarföre, ingen liqvid mera, utan körde sin väg, småhvisslande.

Majken ringde på och erhöll, efter någon stunds parlamentering och mot aflemnande af sin nyss erhållna vigselring, nattlogis.

Huru hon tillbragte sin natt, kan lättare tänkas än beskrifvas men om hon tappade eller vann för tillfället, kan endast hon sjelf absolut afgöra. Men kusken fick nog sin liqvid.

Majken försökte sedan flere gånger att återbekomma sin rätt i alla afseenden, men alltid förgäfves.

Galleradi som var själen i företaget och nog i alla afseenden tog den valuta som fans, var lagligen oåtkomlig, och Gräshoppan var det hopplöst att angripa; han hade intet — ty Galleradi hade tagit *allt*.

Det var synd om Majken.

Huru hennes lefnadsstig vidare slingrade sig, är obekant, men många år efteråt fick unge Boddisko, som ej längre var ung, utan en välbeställd handlande med blomstrande rörelse, blomstrande hustru och blomstrande barn, en vacker dag se en gammal ful, torr och mager, skrynklig skurmadam som såg något stort på honom, utan att säga ett ord.

Hvar i all verlden hade han sett denna blick förut, hvar detta blå öga nu dock så glanslöst? Länge letade han i sitt minne förgäfves, ty han kunde ej glömma denna blick.

En dag hade han ett ärende att uträtta på Kungsholmen. Han kom dervid händelsevis att passera Piperska muren. Som upplyst af en blixt fick han nu saken klar, frågan besvarad.

Det var hon — bruden — den olyckliga Majken!

Trots att hon i sin ungdom lärt sig att göra blommor, hade nog för henne alla lifvets blommor vissnat bort och dödt. Det var synd om Majken!

Galleradi! —! Om denna qvinnas vidare öden ha Svea rikes häfder intet att berätta. Men om berättarens minne ej allt för mycket vilseleder honom, så slutade hon sitt lif i en större byggnad i närheten af nuvarande Vallingatan, der qvinnor sysselsättas mest med att spinna, trots det att deras lefnadstråd, när de komma dit, redan är utspunnen.

Var det kanske äfven synd om henne?

Möjligen, ja, till och med troligen, ty äfven hon hade nog en gång varit ung och oskyldig. Och hvem vet om ej äfven hon en gång blifvit besviken, bedragen? Hvem vet om ej äfven hennes, såväl som mång tusen andras hjertan blifvit krossade, om ej det bistra lifvet med ovarsam hand sönderslitit hennes illusioners fina, skära väfnad. Hvem kan räkna alla de bittra tårar, som kanske pressats ur hennes ögon, innan hon blef den förhärdade, hänsynslösa varelse hon sedan blef.

Må hvem som vill kasta första stenen — berättaren gör det ej.

Och Gräshoppan?

Ja, om någon välvillig läsare fästat sig vid denna högst osympatiska biperson i denna sedemålning, så äro hans vidare öden kända och snart berättade.

Han återsåg aldrig sin olyckliga hustru, som aldrig varit det. Hon föraktade honom troligen och ej utan skäl.

Men försynen är rättvis. Han fick ingen fördel af arfvet, som nog Galleradi drog försorg om. Och det gjorde hon rätt uti!

Han fortfor att vara referent i samma tidning och vid samma domstol, intill dess han fullt konseqvent hoppade i sin graf.

Milstolparne på denna hans lefnads väg utmärktes af alla de gånger han blef genompryglad, dels för att han verkligen refererade, dels derför att han glömt att han lofvat glömma att göra det. Löftet hade alltid och välvilligt lemnats med en mer eller mindre god och säker handtryckning.

Han hade troligen ej en glädjedag

vidare i sitt lif, och hade han det, så var den — lånad ur buteljen.

Han dog slutligen för några år sedan i den lilla grindstugan vid lilla Blecktornet å Söder, sörjd och saknad af ingen. Den som vill beklaga honom, får det mer än gerna för

Berättaren.

Pikanta Nyheter

som kunna rekvireras från Nya Boktryckeriet,

Stockholm.

En statskyrkoprest vid Amors altare. Galanta presthistorier från verkligheten af *Pius Mars*..... —: 15.

Fri kärlek. En hufvudstadsberättelse af *Den Vandrande Juden* ..... —: 15.

Förbjuden frukt, plockad i presternas lustgård af *Pius Mars*..... —: 15

Grefvinnans konstapel. En historia ur hufvudstadens "high life" af *"Den Vandrande Juden"* ..... —: 15.

Interiörer från Tufvan [med porträtt] af *Thure Stenkilsson*..... —: 25.

Sängkamrar och boudoirer pikanta rader ur en ungkarls dagbok af *Den Vandrande Juden* ... pr. häfte —: 15.

Kolerans dödsfiende, humoresk af *Funny Fellow* ... —: 25

Kärlek. En svensk barons kärleksäfventyr i Paris för 15 francs. Sann händelse af *Pius Mars*..... — 15.

Kärlekskatekes för flickor och gossar..... —: 25.

Läsarpresten af *Sam Slick*. 2:dra uppl. ..... —: 15

Lätt på foten. 19 ej beslagtagna häften ... pr häfte —: 25.

Mattliga fröjder och sorger, berättade af en Glädjeflicka..... —: 15.

Originella Stockholmstyper af olika författare. Med porträtter. I. "Vackra Roosen". II. "Mäster Palm". III. "Jörgen". IV. "Skånske presten". V. "Tidnings-Boije". VI. Fritz Arlberg. VII. Gubben Féron ..... pr häfte —: 10.

På hotell Cupido. En bild ur Stockholm nattetid af *"Den Vandrande Juden"* ..... —: 15.

Stockholms Nattfjärilar. 11 häft..... pr häfte —: 25.

Sängstudier. af *Truls Näfverskäppa*..... pr. häfte —: 15

Ungdomssynder ..... —: 15.

Ungkarlskalendern, 7 häft. ..... pr häfte —: 25.

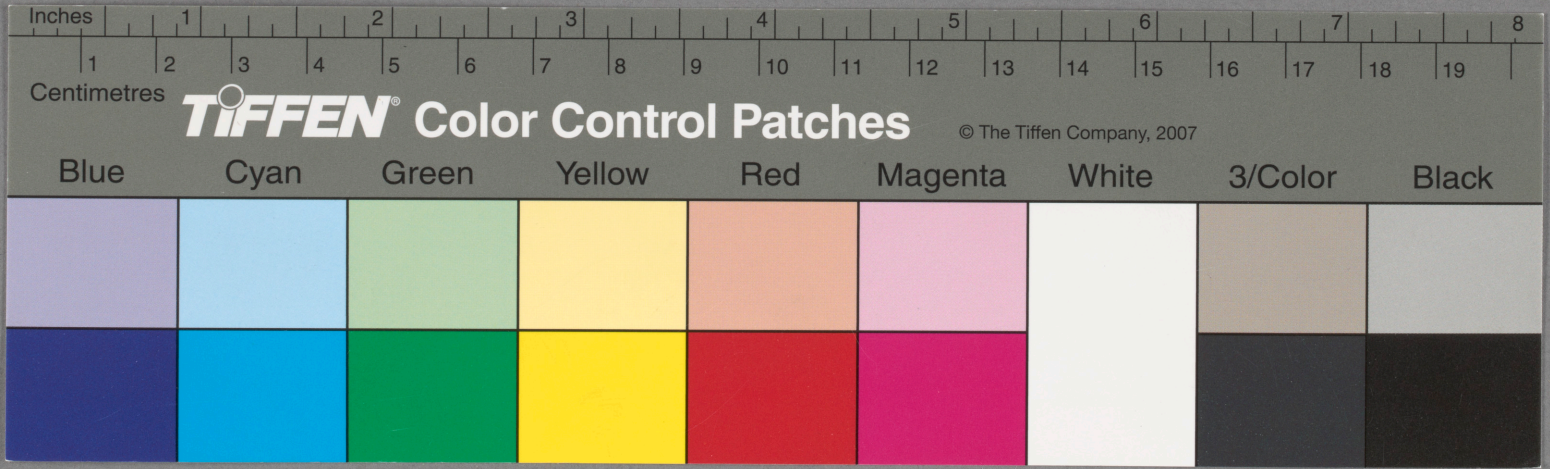
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black